

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUD. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Viktora Kučery (soudce zpravodaj) a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2016, č. j. 4296/DS/2015, JID: 4102/2016/KUUK/Zvo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 6. 2018, č. j. 15 A 36/2016 – 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2016, č. j. 4296/DS/2015, JID: 4102/2016/KUUK/Zvo. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a současně jím potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností, oddělení správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 5. 2015, sp. zn. SZ MgMT/057988/2013/ŘP/Ša, č. j. MgMT/046135/2015, kterým zamítl

jako nedůvodné námitky stěžovatele a potvrdil záznam 12 bodů provedený v registru řidičů dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.

[2] Oznámením ze dne 21. 5. 2013 správní orgán I. stupně sdělil stěžovateli, že dosáhl celkového počtu 12 bodů a v souladu s § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu ho vyzval k odevzdání řidičského průkazu. S tímto stěžovatel nesouhlasil, a proto podal písemné námitky proti provedení záznamů bodů v registru řidičů – a to ve vztahu k záznamu přestupku ze dne 16. 5. 2013 a ze dne 24. 7. 2012; k oběma záznamům uvedl, že připravuje podněty k přezkumnému řízení, které následně podal a požádal o přerušení řízení. Této žádosti správní orgán I. stupně vyhověl a námitkové řízení v dané věci přerušil. Současně si vyžádal od příslušných policejních orgánů veškerou dokumentaci k oběma zmíněným přestupkům projednaným v blokovém řízení. Vzhledem k tomu, že podněty k přezkumnému řízení nebyly shledány důvodnými, pokračoval správní orgán v řízení, načež stěžovatel požádal o další přerušení řízení s odkazem na podanou žádost o obnovu řízení ve věci přestupku ze dne 16. 5. 2013. Jelikož důvody pro obnovu řízení nebyly shledány, pokračoval správní orgán I. stupně dále v námitkovém řízení s tím, že si vyžádal podklady ke zbývajícím třem přestupkům ze dne 25. 11. 2011, 5. 6. 2011 a 13. 12. 2010 projednaným rovněž v blokovém řízení. Následně správní orgán I. stupně ověřil náležitosti jednotlivých bloků a zaslal stěžovateli výzvu ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) s tím, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k jeho podkladům. Nato stěžovatel reagoval podáním další žádosti o přerušení řízení s odůvodněním, že požádal o obnovu řízení ve věci dalšího z přestupků.

[3] Správní orgán I. stupně vyhodnotil popsané jednání stěžovatele jako účelové s úmyslem prodlužovat námitkové řízení, a proto přistoupil již (bez dalšího) k vydání výše uvedeného rozhodnutí, kterým námitky stěžovatele zamítl. Vyšel z toho, že mu nepřísluší zkoumat správnost a zákonnost postupu policejních orgánů, které přestupky projednaly. Správní orgán I. stupně je pouze evidenčním místem, které zaznamenává body do registru řidičů, přičemž oznámení o uložení pokut, jakož i dodatečně opatřené kopie jednotlivých pokutových bloků, vyhodnotil v tomto případě jako dostatečné a způsobilé podklady pro záznam bodů, jejichž přidělení, resp. výše byla v souladu se zákonem. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil. Žalovaný podané odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Podobně jako správní orgán I. stupně odkázal především na obsah všech pěti pokutových bloků, na základě kterých považoval zápis bodů za jednotlivé přestupky za podložený.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž namítl vadu procesního charakteru – konkrétně nerespektování jiné správní praxe, kterou v daných věcech uplatňuje Krajský úřad Moravskoslezského kraje. Především však stěžovatel zpochybnil použitelnost pokutových bloků jako podkladu pro zápis bodů, neboť vykazují takové nedostatky, pro které nemohou být způsobilým podkladem pro provedení záznamu bodů do registru řidičů – souhrnně a strukturovaně vyjádřeno se jednalo o: (i) obtížnou čitelnost záznamů v jednotlivých pokutových blocích, (ii) pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu,

pokračování

jenž příslušný blok vydal, (iii) nesprávnou právní kvalifikaci a (iv) nedostatečný popis skutku (konkrétního přestupkového jednání a místa či data jeho spáchání).

[5] K tomu krajský soud nejprve obecně s odkazem na relevantní judikaturu, zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, konstatoval, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán ověří, zda oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení odpovídá skutečností uvedeným v dokladu o blokové pokutě. Ve vztahu k pokutovému bloku a jeho obsahovým náležitostem pak poukázal na to, že jeho povaze korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20. Následně krajský soud obsahově zhodnotil všechny pokutové bloky, jejichž nedostatky stěžovatel namítal, a konstatoval, že byly způsobily podklady pro zápis příslušného počtu bodů do registru řidičů. K namítaným nedostatkům přitom uvedl následující:

- [ad (i)] I přes obtížnou čitelnost záznamů u některých bloků, z nich vždy bylo možno dovodit relevantní skutečnosti, aniž by vznikly pochybnosti o osobě přestupce, právní kvalifikaci, místě skutku a dalších rozhodných údajích.
- [ad (ii)] Z popisu přestupkového jednání v pokutových blocích je jednoznačně seznatelné, že se vždy jednalo o veřejně přístupné pozemní komunikace (nikoli soukromý pozemek či komunikaci); proto podle § 124 odst. 9 písm. d) zákona o silničním provozu byly k projednání přestupků v blokovém řízení proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích věcně příslušné jednotlivé orgány policie.
- [ad (iii)] K námitce o nesprávné právní kvalifikaci krajský soud zopakoval, že určitý „zkratkovitý“ popis je pro blokové přestupkové řízení typický a všeobecně uznávaný s tím, že není např. pochyb o tom, že zkratka „125c/1f4“ znamená „ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4“; stejně tak lze respektovat i zjednodušený popis přestupkového jednání, jako např. „R: 50/68/65“ – je běžnou praxí správních orgánů, že slovo rychlost zkracují písmenem „R“ doplněním o tři číselné údaje, z nichž první představuje nejvyšší povolenou rychlost v daném místě, druhý naměřenou rychlost vozidla a třetí naměřenou rychlost vozidla upravenou o možnou odchylku měření.
- [ad (iv)] K námitce ohledně popisu skutku krajský soud konstatoval, že spolu s citací konkrétního ustanovení vymezující konkrétní přestupek vždy došlo k více či méně stručnému popisu protiprávního jednání stěžovatele v pokutových blocích. A měl-li stěžovatel pochybnosti o řádném vymezení místa protiprávního jednání, neměl s projednáním věci v blokovém řízení souhlasit.

[6] Ohledně namítané procesní vady pak krajský soud konstatoval, že správní orgán se může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní. Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci dostal, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v

souladu s ní. Krajský soud proto podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž v podstatě pokračoval ve své dosavadní argumentaci, kterou obecně podřadil pod důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. (nezákonnost a vada řízení před krajským soudem).

[8] Podstata kasační stížnosti směřovala vůči obsahu jednotlivých pokutových bloků a jejich vadám, pro které podle stěžovatele nebyly tyto bloky náležitým podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Stěžovatel *en bloc* ve vztahu ke všem pokutovým blokům – podobně jako v žalobě – namítl, že jsou dány pochybnosti o věcné příslušnosti policejního orgánu, který rozhodnutí v blokovém řízení vydal, že obsahují chybnou právní kvalifikaci a že neobsahují dostatečný popis skutku (konkrétního přestupkového jednání, místa či data jeho spáchání); ve vztahu k pokutovému bloku za přestupek ze dne 24. 7. 2012 pak stěžovatel zpochybnil i jeho čitelnost. Vedle toho stěžovatel též poukázal na procesní pochybení, kdy žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky – konkrétně tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014) vydané ve skutkově obdobných věcech, z nichž je zřejmé, že se tento odvolací orgán zkoumal a zabýval se jednotlivými rozhodnutími vydanými v blokových řízeních. Vzhledem k tomu, že žalovaný takto nepostupoval, pominul správní praxi, kterou byl vázán, příp. měl odůvodnit, že má názor opačný.

[9] Na základě toho stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadený rozsudek krajského soudu, s nímž se ztotožňuje, jakož i na své vyjádření k žalobě. Kasační stížnost považoval za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podstata projednávané věci je redukována na relativně jednoduchou otázku, zda stěžovateli vydané pokutové bloky obstojí coby podklady pro zápis příslušného počtu

pokračování

(12) bodů v registru řidičů – a to za situace, kdy jednotlivé bloky vykazují stěžovatelem namítané nedostatky a žalovaný jako odvolací orgán navíc nerespektoval (rozhodovací) správní praxi jiného odvolacího orgánu (Krajského úřadu Moravskoslezského kraje).

[14] Řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je upraveno v zákoně o silničním provozu. Řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek zařazený v systému bodového hodnocení (příloha k zákonu o silničním provozu), příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů zaznamená stanovený počet bodů (§ 123b odst. 1 zákona o silničním provozu) ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Po dosažení celkového počtu 12 bodů řidič pozbývá řidičské oprávnění a následně je povinen odevzdat řidičský průkaz (§ 123c zákona o silničním provozu). Dle § 123f zákona o silničním provozu „(1) Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. (2) Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. (3) Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.“

[15] Ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. V dané věci stěžovatel rozporoval primárně právě existenci způsobilého právního podkladu pro provedení záznamu bodů. Vedle oznámení orgánů policie o uložení pokuty za přestupek, které měl k dispozici, si proto správní orgán I. stupně správně vyžádal i ověřené kopie jednotlivých pokutových bloků; tyto bloky jsou založeny ve správním spise a Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah kasační stížnosti považuje vhodné uvést, že z nich vyplývají následující skutečnosti.

- Dle pokutového bloku série GF/2013 F 0980842 ze dne 16. 5. 2013 se stěžovatel téhož dne 16. 5. 2013 v 11:50 hod. v obci Jeníkov ve vozidle r. z. X dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. (značeno jako „§ 125c/1f4“) zákona o silničním provozu tím, že překročil maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h, když jel rychlostí 62 km/h, resp. po zohlednění odchylky měření 59 km/h (značeno jako „R 50/62/59“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 500 Kč. U věty: „Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje

uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrzují převzetí části A bloku dne 16. 5. 2013“ se nachází podpis stěžovatele (přestupek za 2 body).

- Dle pokutového bloku série AP/2009 P 0401478 ze dne 24. 7. 2012 se stěžovatel v čase 15:37 hod. v obci Ludvíkovice na silnici č. I/13 u „kovárny“ ve vozidle r. z. X dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. (značeno jako „§ 125c/1f4“) zákona o silničním provozu tím, že překročil maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h, když jel rychlostí 68 km/h, resp. po zohlednění odchylky měření 65 km/h (značeno jako „R: 50/68/65“), čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu; a dále řídil vozidlo s neplatnou technickou prohlídkou vozidla, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. U věty: „*Potvrzují převzetí dílu B pokutového bloku. Dne 24. 7. 2013*“ se nachází podpis stěžovatele (přestupek za 2 body).
- Dle pokutového bloku série SH/2008 H 0552927 ze dne 25. 11. 2011 se stěžovatel dne 20. 10. 2011 ve 20:21 hod. v obci Praha, část obce Praha 4, ul. 5. května, ve vozidle r. z. X dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. (značeno jako „§ 125c/1f4“) zákona o silničním provozu tím, že překročil maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h, když jel rychlostí 66 km/h, resp. po zohlednění odchylky měření 63 km/h (značeno jako „50/66/63 km“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. U věty: „*Potvrzují převzetí dílu B pokutového bloku. Dne 25. 11. 2011*“ se nachází podpis stěžovatele (přestupek za 2 body).
- Dle pokutového bloku série NF/2007 F 1220134 ze dne 5. 6. 2011 se stěžovatel téhož dne ve 20:10 hod. v obci Teplice, ul. Libušina, ve vozidle r. z. X dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. (značeno jako „§ 22/1f1“) zákona o přestupcích tím, že držel při řízení motorového vozidla hovorové zařízení (uvedeno jako „hov. zařízení – mob. telefon“), čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. U věty: „*Potvrzují převzetí dílu B pokutového bloku. Dne 5. 6. 2011*“ se nachází podpis stěžovatele (přestupek za 3 body).
- Dle pokutového bloku série NF/2007 F 1756632 ze dne 13. 12. 2010 se stěžovatel téhož dne v 10:50 hod. v obci Teplice, ul. Spojenecká, ve vozidle r. z. X dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. (značeno jako „§ 22/1f1“) zákona o přestupcích, tím, že držel za jízdy hovorové zařízení (uvedeno jako „hovor. zařízení – mob. tel.“), čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. U věty: „*Potvrzují převzetí dílu B pokutového bloku. Dne 13. 12. 2010*“ se nachází podpis stěžovatele (přestupek za 3 body)

[16] Na základě předmětných pokutových bloků oba správní orgány i krajský soud konstatoval, že bylo všech pět přestupků se stěžovatelem v blokovém řízení skutečně projednáno. Existuje tudíž způsobilý právní podklad pro každý jednotlivý záznam bodů, jejichž součet činil ke dni spáchání posledního z přestupků (16. 5. 2013) celkem 12 bodů. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje a v návaznosti na kasační námitky konstatuje, že všechny pokutové bloky – i přes obtížnou čitelnost některých z nich – obsahují základní náležitosti, které jsou určovány zejména povahou blokového řízení.

pokračování

[17] Blokové řízení je zkráceným a velmi zjednodušeným typem správního řízení, jehož podstata je postavená na procesní ekonomii řízení a spočívá v rychlém, neformálním projednání a vyřízení přestupku zpravidla přímo na místě po jeho zjištění. V praxi správní orgán zpravidla ve velice krátkém čase projedná pachatelův přestupek a uloží mu za něj přiměřenou sankci, pokud s tím pachatel přestupku souhlasí. Do značné míry tak může splývat samotné řízení s jeho výsledkem – uložením pokuty za pomoci bloku. Ostatně tak tomu bylo i ve všech shora zmíněných případech s výjimkou jediného, a sice pokutového bloku série SH/2008 H 0552927 ze dne 25. 11. 2011, který byl stěžovateli vydán až *ex post* – tedy po spáchání přestupku, kdy se následující měsíc stěžovatel jako majitel vozidla dostavil k podání vysvětlení k Městské policii hlavního města Prahy a v jím podepsaném zápisu výslovně uvedl: „Vozidlo jsem řídil já, přestupek uznávám“.

[18] U projednání žádného z přestupků nechybí podpis stěžovatele, jímž vlastně v každém jednotlivém případě vyslovil souhlas jak s popisem skutku, tak s jeho právní kvalifikací, kdy se ve třech případech jednalo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu, podle něhož se „fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.“ Ve zbylých dvou případech se jednalo o přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o přestupcích, podle něhož se: „přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“

[19] O právní kvalifikaci tak podle názoru Nejvyššího správního soudu není pochyb, stejně jako o jejím souladu s konkrétním přestupkovým jednáním – byť při jeho slovním popisu i při užití právní kvalifikace bylo užito zkratk (viz výše provedené podtržení). Souhrnně řečeno: policisté v případě všech předložených pokutových bloků jednoznačně deklarovali, že se stěžovatel při řízení vozidla v provozu na pozemních komunikacích dopustil konkrétního, individuálně popsání jednání v podobě překročení nejvyšší dovolené rychlosti (ve třech případech), resp. držení hovorového zařízení (ve dvou případech). Se stěžovatelem lze jistě souhlasit v tom, že policisté mohli některé přestupkové jednání lépe či podrobněji popsat. Na druhou stranu skutečnost, že policisté využili kombinaci částečného slovního popisu skutku a zkratk, vč. zkratkovitých odkazů na konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, neznamená, že by se jednalo o chybnou právní kvalifikaci či nedostatečný popis skutku, jak se snaží sugerovat stěžovatel. Pokutový blok nelze posuzovat s rigidní přísností. Naopak při zohlednění shora zmíněných specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžadoval zákon o přestupcích v § 85 odst. 4, věť druhé.

[20] Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním a současně nebude pochyb o jeho právní kvalifikaci. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobnosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobnosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání

vůbec vymezen; k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, a ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39.

[21] V daném případě přestupky byly vymezeny jako konkrétní, individualizované jednání stěžovatele, při jehož popisu se lze spokojit se slovním popisem v kombinaci s odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, resp. zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost. Výhrady, které stěžovatel z hlediska popisu skutku či právní kvalifikace vůči jednotlivým pokutovým blokům uplatnil, proto nejsou důvodné. A důvodné nejsou ani pochybnosti stěžovatele ohledně věcné příslušnosti policejního orgánu, který rozhodnutí v blokovém řízení vydal. Jak správně zmínil již krajský soud, z obsahu pokutových bloků nevyplývá, že by přestupky nebyly spáchány při řízení vozidla v provozu na veřejně přístupných pozemních komunikacích. O věcné příslušnosti orgánů policie, které vykonávají dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, proto podle názoru Nejvyššího správního soudu nemůže být pochyb.

[22] Lze tedy uzavřít, že jednotlivá oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení jsou ve všech pěti případech ve shodě s údaji uvedenými na pokutových blocích ze dne 16. 5. 2013, 24. 7. 2012, 25. 11. 2011, 5. 6. 2011 a 13. 12. 2010, které v tomto případě nepochybně obstojí jako podklad pro zápis příslušného počtu (12) bodů v registru řidičů.

[23] Na uvedeném závěru nic nemění ani stěžovatelem namítaná procesní vada, která měla spočívat v nerespektování správní praxe jiného odvolacího orgánu, a to Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. K tomu zdejší soud považuje za nutné nejprve připomenout, že stěžovatel v dané věci podal pouze blanketní odvolání, tj. odvolání bez uvedení konkrétních odvolacích důvodů, které přes výzvu nedoplnil. Tudíž tvrzení stěžovatele, že žalovaný v odvolacím řízení ignoroval jím předložené důkazní prostředky – konkrétně tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, neodpovídá skutečnosti; to ostatně potvrzuje i samotný obsah správního spisu, v němž žádné z těchto rozhodnutí není založeno. Navíc, i kdyby daná rozhodnutí skutečně potvrzovala jiný přístup Krajského úřadu Moravskoslezského kraje při rozhodování skutkově i právně obdobných věcí, nelze přehlížet, že se jednalo o rozhodovací praxi jiného odvolacího orgánu, kterou žalovaný nebyl striktně vázán, notabene měl-li za to, že sám postupuje v souladu s judikaturou, na kterou v odůvodnění svého rozhodnutí odkazoval.

III. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu